

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

Vandaag hoorden wij in het evangelie
echt een wonderverhaal.
Vijf broodjes en twee visjes
blijken genoeg te zijn
om vijftuizend man mee te voeden.
De wonderbare broodvermenigvuldiging.
Een echt wonder!

Maar eerlijk gezegd,
wij mensen vandaag de dag
hebben niet zo veel meer
met wonderen.
Als ik kijk naar de jaren zestig en zeventig,
de tijd na het tweede Vaticaanse concilie,
dan zie ik dat de waardering van het verstand
steeds meer toenam.
We zijn intelligente mensen geworden.
We geloven niet meer in sprookjes
en ook niet meer in al die wonderverhalen uit de Bijbel.

En zo werd het evangelie van vandaag
uitgelegd als een 'symbool' verhaal.
Geen echt wonder meer, maar een symboolverhaal.
Een jongen met een paar broodjes en een paar visjes.
En die jongen is vervolgens bereid
om die paar broodjes en twee visjes
niet voor zichzelf te houden,
maar juist om die te delen met de anderen.
En zo werd hij een voorbeeld voor alle mensen
die daar bij Jezus aanwezig waren.
En zo begon iedereen met anderen te delen
van wat hij toevallig van huis had meegenomen.
En zo bleek er genoeg te zijn voor al die mensen
daar aanwezig.

Natuurlijk een hele mooie uitleg.
Met een hele mooie les erin:
We moeten alles met elkaar delen,
en dan zal blijken dat er meer dan genoeg is
voor iedereen.
En de mensen genoten van deze nieuwe uitleg.
Dat was nu tenminste eens een 'verstandige' uitleg!
Maar het wonder is natuurlijk nu wel
helemaal weggepoetst.
En daarmee is toch ook een wezenlijk deel
van het verhaal weggepoetst, denk ik!

Maar weet u, ik hoorde laatst
dat jonge mensen van tegenwoordig
niet meer zo onder de indruk zijn
van het intellect van de mens.
Want wat heeft dat intellect ons gebracht?
Ik geef u een voorbeeldje:
We hebben nu fantastische ziekenhuizen.
En de medische wetenschap heeft misschien nog nooit
zo'n hoog niveau bereikt als nu.
Maar mensen missen nu wel eens
het gewone menselijke contact
in een ziekenhuis.
Met alle respect voor alle artsen,
maar de ziekenhuizen zijn natuurlijk
wel vaak fabrieken geworden.

En hetzelfde zie je in de politiek.
De politici met hoge intellectuele vermogens
worden niet zo maar meer vertrouwd.
Blijkbaar is intellect alleen niet meer voldoende.
Maar mensen verlangen nu ook andere waarden
zoals eerlijkheid, openheid, menselijkheid, integriteit.

En zo zie ik dat er ook ineens
een soort herwaardering komt
voor dingen die ons verstand blijkbaar

te boven gaan.
Een wonder!

En ik zal u zeggen:
Ik geloof in wonderen.
Niet omdat ik het verstand minacht.
Zeker niet.
Maar omdat onze God ook een God van wonderen is.
Ik zou bijna zeggen:
of ik dat nu leuk vind of niet.
God is ook een God van wonderen.
Dat is gewoon zijn karakter.
Zijn grootheid.

Ik wil u een voorbeeldje geven
om naast het evangelie van vandaag te leggen
om u weer eens wat gevoel te geven
bij wat een wonder is.

Het begin van het menselijk leven.
Laten we gewoon ons eigen leven nemen!
Een celletje van onze vader smolt samen
met een celletje van onze moeder.
En daar gebeurt dan dat grote wonder.
Er ontstaat in celdeling in de cel van onze moeder
die steeds maar verder gaat.
Hoor u het: Celdeling!
Die ene moedercel gaat zich nu delen!
Delen, delen en nog eens delen.
Het gaat maar door.

Binnen zes tot acht weken zijn de meeste organen
van ons leventje al gevormd.
Hart, longen, handen, vingers en noem maar op.
En na negen maanden werden wij geboren.
En dat is nog maar het begin van ons leven!

Kortom, dat ene moment van dat samensmelten

van dat één celletje van onze vader
met dat één celletje van onze moeder
is een menselijk moment,
maar bovenal ook een Goddelijk moment.
Een wonder!

En of je nu gelovig bent of niet,
ik denk dat iedereen het begin van het leven
toch als een wonder zal beschouwen.
En dat is dan toch niet een sprookje
of een symboolverhaal!
Nee, dat is gewoon de feitelijke, waarneembare waarheid.
En tegelijk ook een wonder.

Oké, wij als gelovigen noemen het een Gods wonder.
En anderen zullen het misschien een wonder
van de natuur noemen.
Maar allemaal zullen we het toch op een of ander manier
een wonder noemen.
We kunnen het met ons verstand volgen
en tegelijk overstijgt het ons verstand.

Doet God nog wonderen?
En dan bedoel ik niet de wonderen zoals ik net beschreef,
zoals de geboorte van een mensenkind.
Maar dan ik bedoel nu:
Doet God nog wonderen zoals die broodvermenigvuldiging?

Wel, daarvoor wil ik u nog even meenemen
naar het einde van ons evangelie van vandaag.
Weet u, als mensen dit soort wonderen meemaken,
zoals de wonderbare broodvermenigvuldiging,
dan willen ze maar één ding:
Zich meester maken van God.
Jezus koning maken.
Want deze wonderen willen we wel altijd
bij ons hebben.
Altijd meer dan genoeg te eten hebben.

Wie wil dat niet?
En zo probeerden de mensen
Jezus bijna vast te grijpen.

Maar Jezus laat zich niet vangen.
Want Jezus wil een nog groter wonder doen.
Niet alleen maar brood vermenigvuldigen.
Maar Jezus wil ons hebzuchtig hart
veranderen in een dankbaar hart.
En daar is ook een wonder voor nodig!

Daarom zoekt Jezus mensen
die voor zijn Liefde willen knielen.
Mensen die hun eigen egoïsme, hun eigen hebzucht,
willen laten vallen
en hun egoïstisch hart willen laten omvormen
tot een delend hart.
Dat is het grootste wonder dat Jezus
in ons leven wil verrichten.
En dan zal Hij ons ook nog
ons dagelijks brood geven,
zoals wij bidden in het Onze Vader.
Amen.

945